

*birkaç hayat sırtında yaşlı yaz
göremiyor rengini
o şimdi kasvetli biraz
ve tanrı kadar kederli sanıyor kendini*

1

Uğur uyandı ve aynı anda içinde yükselen acıya teslim oldu. Her hücresi acıyla doluydu sanki, başka hiçbir şey hissedemiyordu. Son günlerde her uyanışında düşündüğü şey geçti yine aklından: Keşke hep uyusam, keşke artık hiç uyanmasam...

Gözlerini açınca odaya güneş vurduğunu fark etmesi, acı hissiyle arasında ufak bir mesafe yarattı. Bugün güneşli olacak, diye düşündü. Çarşafı ayağıyla iterek sağ tarafına döndü ve dirseğinin üzerinde doğrulup başucunda duran saate baktı: 11:10.

İyi, bu günü de neredeyse yarılamişim, yarım gün daha eksilmiş acıdan, diye düşündü ve gözü takvime takılınca kendini sırtüstü yatağa bıraktı: On gün! Bu dünya on gündür Meriç'sizdi...

Ölüm haberini aldığı günden itibaren yaşananları hatırladı. Mecnun onu eve bıraktığında gözyaşlarına hâkim olmaya çalışacak durumda değildi. Karısı onu bu halde görünce paniğe kapılmış, elini göğsüne götürüp bağırıyordu: “Ne oldu Uğur? Yoksa Taylan’a bir şey mi oldu?”

Uğur kendini koltuğa bırakıp başını iki yana sallayarak ondan kendisini yalnız bırakmasını rica etmişti. Aysel’in mutfaktan odaya epey bir süre gelmediğini ve aslında bunun hiç de ona uyan bir tepki olmadığını şimdi fark ediyordu. Karısı hiç üzerine gelmemiş, hiçbir şey sormamıştı.

Hava kararınca balkona geçmiş ve bu arada kadının tepside getirdiği yemeği kafasını iki yana sallayarak reddetmişti. Neden sonra, orada oturduğu süre boyunca, karısının da yatmadığını fark ederek saate bakmış, üçü geçtiğini görmüştü. Salona girince, el işiyle uğraşan kadın kafasını çevirmiş ve meraklı bir ifadeyle ona bakmıştı.

Uğur odanın ortasında durmuş ve başını birkaç kez sallayarak bitkin bir sesle, “Çok yorgunum Aysel, yatacağım, hadi sen de yat,” demişti.

Aysel’in de sakin bir şekilde konuştuğunu şimdi fark ediyordu: “Uğur, ne oldu sana böyle? Hiçbir şey söylemeyecek misin?”

Koridora doğru boş boş bakmıştı bir süre. Güç toplamak için derin bir nefes alarak, “Meriç öldü. Bugün cenazesine gideceğim,” diye fısıldamıştı. Kâh ağlayarak kâh düşünerek yatakta dönüp durmak, sabahı beklemek ne zordu. Karısının o gece yatağa gelmeyip kendisini yalnız bırakmasına şimdi minnet duyuyordu.

Saat yediden sonra bir saat kadar dalmış olduğunu fark ederek acıyla uyanmış ve bir süre daha ağlamasının ardından kalkıp banyoya gitmişti. Duş alırken bir an için bütün bunların onun başına gelmediğini, Meriç’in bir yerlerde sağ olduğunu hissetmişti: Bu tanıdık bir duyguydu... Ne de olsa yıllarca bu düşünce ve duyguyla yaşamaya alışmıştı. Abdest alıp giyindikten sonra salonda Aysel’i kanepede uyuyakalmış görünce içi sızlamıştı. Yatak odasından bir pike alıp kadının üstüne örtmüş ve Mecnun gelene dek on dakika kadar balkonda bekleyip usulca evden çıkmıştı.

Hafızasını zorladı. Yıllardır gidip geldiği İzmir yoluyla ilgili, o günkü yolculuktan aklında kalan hiçbir şey yoktu. Ne bir araba, ne bir ağaç, ne bir insan. Aklında kalan tek şey, Mecnun’un birkaç kez omzunu sıkması ve bir ara cep telefonunu cebinden çıkarıp ona cenazede çalınacak şarkıyla ilgili bilgi vermesiydi. Cenazeye ait de pek bir şey hatırlamıyordu. Himmet’in sesi... Şarkı... Mecnun’un birkaç kez Uğur abi demesi... Ağaçların arasından görünen gökyüzü... Kırmızı karanfiller... Meriç’in bedenini örten toprak... Hissettiği sıcak... Acı, acı, acı...

Foça’ya girerken boğuluyormuş gibi hissetti. Foça... İzmir... Ege... Güneş... İnsanlar... Her şey üstüne geliyordu. Evin önüne gelince Mecnun’un arabasından indi. Buradan hemen gitmeliyim, diye düşündü eve bakarken. Uzağa! Çok uzağa gitmek ve bu acıyı yaşarken yalnız olmak istiyordu. Neresi olursa. O an pasaportunu uzatma işini uzun süredir ertelediği için pişmanlık duydu ve bitkin bir halde eve girdi. Aysel evde yoktu. Bu durum onu rahatlattı. Bir koltuğa oturdu ve

düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Birkaç dakika sonra kahveyi arayıp Melih'e şehir dışına çıkacağını söyleyerek bazı talimatlar verdi ve konuyla ilgili muhasebecisini bilgilendirdi. Karısına da bir not yazıp masanın üzerine bıraktı. Küçük bir çanta hazırlayıp taksi çağırdı. Şoföre havaalanına gitmek istediğini söyledi.

Niyeti, İstanbul'a giden ilk uçağa binmekti. Neyse ki taksi şoförünü tanııyordu, bu sayede tek kelime etmeksizin boş gözlerle dışarı bakarak düşünceleriyle baş başa kalabildi. İzmir'e girerken, lise son sınıfa geçtiği yaz Meriç'le İstanbul'da buluştuğunu hatırladı... İzmir'e gidiyorum diye yalan söyleyerek Foça'dan ayrılmış ve iki gün boyunca Meriç'le sabahtan akşama kadar deliler gibi dolaşmışlardı... Ortaköy, Üsküdar, Taksim, Beyoğlu...

Hayır, İstanbul'a gidemezdi. Meriç'i hatırlatmayacak bir yere gitmeliydi. "Otogara gidelim," dedi şoföre. Yollara bakmak iyi gelmişti. Uçakla gitme fikrinden vazgeçip uzun bir yolculuk yapmaya karar verdi. Otogara girince nereye gideceğini düşünerek ve hareket etmek üzere yolcu alan otobüslere bakarak bir süre dolandı. Bir otobüsün camına asılı TRABZON yazısını görünce ihtiyacı olan sessizliğin her zaman hayranlık duyduğu ve epeydir gitmediği Karadeniz ormanlarında kendisini beklediğini düşünerek hemen bir bilet aldı. Otobüs hareket edince rahatladığını hissetti. Arada yanaklarından süzülen yaşları silerek yolu seyretmeye başladı. Zihni bir an bile susmuyordu. Düşüncelerini dinledikçe göğsünde kabaran alevin acısı da şiddetleniyordu.

Çorum civarında verilen molada iki gündür ilk defa boğazından bir şey geçti: Çorbanın yarısını içemese de midesi biraz rahatladı. Samsun'u geçtikten hemen sonra bedeni uykuya yenik düştü. Akçaabat'ta gözlerini açtığı anda karşılaştığı kapalı gökyüzü acısını destekler gibiydi. Akşam olmak üzereydi. Otobüsten iner inmez bir taksiye atlayıp oldukça lüks bir otele gitti ve odasına çıkıp kendini yatağa attı. Tavana bakarak uzandı bir süre. Cep telefonunu açıp Meriç'in mesajlarını okudu ve bu kez hüngür hüngür ağlamaya başladı. Birkaç saat sonra gözleri iyice acıyınca otelin saunasına inip rahatlamaya karar verdi ve odasına döner dönmez uykuya teslim oldu.

Ertesi gün uyandığında Meriç'in yokluğunun acısıyla beraber açlık hissettiğini fark etti. Yol boyunca geçmişini düşünüp kendini suçlamasının üzerine bedeninden gelen bu sinyal, bir kez daha aşka ihanet ediyormuş gibi hissetmesine sebep oldu. Hafif bir kahvaltı edip odasına döndü ve katlanılmaz hale gelene kadar acısına kulak verdi. Uyumak ve unutmak istiyor ama yeterince uyuduğu için uykuya dalamıyordu, üstelik başı da fena halde ağrıyaya başlamıştı. Doktorun Aysel'e verdiği sakinleştiricileri yanına almadığına pişman oldu. Hareket edecek gücü olmamasına rağmen kalkıp dışarı çıktı ve bir taksiyle en yakın eczaneye gidip uyku ilacı istedi. Eczacıdan reçetesiz satılan bir kutu hapla bir şurup alıp otele döndü ve tavsiye edilen dozun iki mislini yuttuktan sonra uzanıp uykuya daldı.

Sabah sekizde, uzun süre yatmaktan bütün vücudu uyuşmuş halde uyandı. Hava hâlâ kapalıydı. Dışarıyı seyrederken düşünceleri Meriç'ten babasına kaydı. Babası öldüğünde düştüğü kara boşluğu hatırladı. O zamanlar çocuk denecek yaşta olduğu için acıya daha çabuk alışmıştı belki de. Ama şimdi düşünüyordu da o dönemde hiç hareketsiz kalmamıştı. Meriç haftalarca, okuldan sonra her gün ama her gün, "Hadi ormanda yürüyelim," diye dikilmişti tepesine. "Neden bu kadar çok yürüyoruz?" diye sormuştu Uğur bir keresinde. "Çünkü insan çok yorulursa, düşünecek kadar uyanık kalmaz, düşünmeyince de acı çekmez," cevabını almıştı.

Meriç'le arasında geçen bu diyalogu hatırlamak tuhafına gitti. Acaba buraya gelme sebebim, Karadeniz ormanları diye düşünmemin sebebi, bilinçaltıma yerleşen o yürüyüşler, o zaman dilimi miydi, diye geçirdi aklından. Duş alıp giyindi ve kahvaltı ettikten sonra çarşıya gitmeye karar verdi. Aceleyle hazırladığı çantasında birkaç tişört ve iki pantolon dışında hiçbir şey yoktu. İç çamaşırını, çorap ve birkaç tişört alması gerekiyordu. Büyükçe bir meydanda taksiden indi ve gözü büfeye takılır takılmaz canı sigara içmek istedi. Büfeye ilerlerken kendisiyle birkaç saniye mücadele etti. Meriç'ten ayrıldıktan sonra sığındığı sigarayı otuzlu yaşlarda bırakmak istemiş ama başarılı olamamıştı. Kırk iki yaşındayken midesinde bir rahatsızlık baş göstermiş ve sigaranın verdiği iç bulantısıyla bu berbat alışkanlıktan kurtulmuştu. Yıllardır da ağzına sürmemişti. Ama şimdi... İçinde durmadan devam eden sarsıntılara dayanmak için bir şeylere tutunması gerektiğine inanıyordu. Her zaman içtiği markadan iki paket ve bir çakmak alarak ayrıldı büfeden. Paketi açıp

hemen bir sigara yaktı ve daha evvel taksi şoförünün tarif ettiği, her iki tarafında da dükkânlar olan uzun sokağa girip yavaş yavaş yürümeye başladı. Bu sokaktaki dükkânlarda istediği her şeyi bulabilecekti.

Sigaradan birkaç nefes çektikten sonra başının hafifçe dönmesinden hoşlandı. Başkasında görse uyaracağı, vazgeçirmeye çalışacağı bir şey yapıyor olduğunu bilmesine rağmen eski bir dostu kavuşmuş gibi hissediyordu. Tam bu sırada *ak ak ak* diye bir ses duydu ve hemen ardından, “Utanmıyorsun yaşından başından,” diyerek birinin omzuna şiddetli bir şekilde vurduğunu hissetti. Bir an sendelediyse de kendini toparlayıp ne olduğunu anlamaya çalışarak şaşkınlıkla arkasına döndü ama çoktan uzaklaştığı için omzuna vuran gence tek kelime edemedi.

Tam o an birkaç metre gerisinde kalan dükkânın önünde dikilen bir adam, “Terbiyesiz!” diye bağırdı gencin arkasından.

Uğur tam anlamıyla afallamıştı. İstemsizce üstüne başına bakıp pantolonunun fermuarının kapalı olup olmadığını kontrol etti, kapalıydı. Kaşlarını kaldırıp ellerini iki yana açarak gencin arkasından bağırana doğru yürürken, “Ne oldu, hiç anlamadım,” dedi şaşkın bir ifadeyle.

Elli-elli beş yaşında görünen uzun boylu, esmer adam gülümseyerek Uğur’un elindeki sigarayı işaret etti. “Ramazan ayında sokakta sigara içilmez pek buralarda.”

“Haa!” Uğur hızla sigarasını söndürdü ve dükkânın yanında bulunan küçük çöp kutusuna attı. Hâlâ şaşkındı.

Adam, “Buralardan değilsiniz galiba,” diyerek onu içeri buyur etti.

Şivesinden onun da Trabzonlu olduğunu anlayan Uğur, “Değilim, İzmir’den geldim,” dedi ve gencin tepkisi üzerine biraz sohbet ettiler. Adının Mustafa olduğunu öğrendiği adam uzun uzun Trabzon’un eski halinden ve geldiği durumdan bahsetti: Maalesef bu genç gibi densizler ve bu tip olaylar çoğalmıştı son yıllarda. Böyle şeyler onun çocukluğunda ya da gençliğinde hiç yaşanmazdı, inançlar şimdi gösterişe dökülmüştü ve mahalle baskısının en çok hissedildiği şehirlerden biri olmuştu Trabzon. Sık sık İstanbul’a mal almaya gidiyor ve semtlere göre durum değişse de orada bile böyle şeyler yaşandığına şahit oluyordu.

Adam İzmir hakkında duyduklarını sıralayıp ona birkaç soru sordu. Uğur da Foça’da yaşadığını ve bu tür bir durumla hayatında ilk defa karşılaştığını söyledi. Bunu söyler söylemez Ramazan ayında ilk defa İzmir dışına çıktığını fark etti ve hafifçe gülümseyerek bu gerçeği itiraf etti.

Adam ona soğuk bir şey içmek isteyip istemediğini sordu. Sıcak bir şey ikram edemeyeceğini çünkü Ramazan ayı boyunca çay ocaklarının da kapalı olduğunu söyleyince, “Önemli değil, bir bardak su alayım,” diye cevap verdi Uğur. Adam niyetli olduğu için ona eşlik etmedi. Sohbet bir süre daha bu minvalde devam etti. Uğur’un dine bakışı hiçbir zaman keskin olmamıştı. Kendini tipik Müslüman olarak tanımladığı yıllar epey geride kalmıştı ama bazı ritüellerden hiç vazgeçmemişti. Bunu ‘geleneklerin gücü’ olarak ifade ederdi. Hem dinler hem de felsefe üzerine çok okuma yapardı. Akli karışıklı. Dinlere uygun olmasa da bir ‘tanrı’ kavramı vardı. Yeryüzünde bir kontrol mekanizması olduğunu kabul ederdi. Midesi hastalanana kadar oruç tutmak sevdiği bir ritüeldi ama yıllardır tutmuyordu.

Biraz önce yaşadığı tepkiyi sindirmesi kolay değildi çünkü yaşadığı çevrede ömrü boyunca böyle bir tepkiyle karşılaşmamıştı. Mustafa’nın sorduğu soruları sırayla cevapladı: Foça’da da, İzmir’de de oruç tutan ve tutmayan insanların bir arada olması çok doğaldı. Evet! İzmir’de de iftara doğru trafik kilitlenir, lokantalar dolardı. Hayır! Şu yaşına kadar kimsenin oruç tutmayanlara karşı böyle sözler sarf ettiğini duymamıştı.

Mustafa bunları duyunca gülümseyerek, “Bi de gâvur İzmir derler! Esas Müslümanlar orda demek ki. Herkes birbirine karşı hoşgörülü,” dedi.

Uğur tam da bu nedenle dini tartışmalara girmeyi sevmezdi. Biraz önce yaşından başından utanmasını isteyen gençle hoşgörüden bahseden bu adam aynı dine inanıyordu ve her ikisi de kendi bakış açısını destekleyecek ayetler gösterebilirdi. Konuyu hemen değiştirdi ve biraz daha sohbet ettiler. Uğur asıl sebebini açık etmeden buraya gezmeye, ormanlarda yürümeye geldiğini söyleyince adam ona Maçka’ya gitmesini tavsiye etti. Oradaki köyünden ve yakınında bulunan, yürümeye çok müsait çam ormanlarından bahsetti.

Uğur teşekkür etti ve birkaç tişörtle çorap aldıktan sonra Mustafa ile vedalaşıp dükkândan ayrıldı. İç çamaşırı almak üzere dükkânları incelerken bazı lokantaların açık olduğunu ama içeride suç işleniyormuş gibi camlarının kâğıtlarla kaplandığını görünce içi burkuldu. Kahvede çıkan tartışmalarda sıkça duyduğu bir cümle geçti aklından: Türkiye, İzmir değil.

Zihnindeki bu teorik bilginin pratiğe döküldüğünü düşünürken kısa, çok kısa süre de olsa Meriç'in ölümünü düşünmediğini ve nahoş bir durum sebep olmuş olsa da günlerdir biriyle ilk defa normal bir şekilde konuşabildiğini fark etti. Oysa Meriç'in toprağa verildiği gün içinde yükselen yangın ona hayatının bir daha asla eskisi gibi olamayacağını söylemişti.

Bir süreliğine uzaklaşan acı kısa sürede geri geldi. Alışverişi tamamlayıp oteldeki odasına döner dönmez içini yine kara karlar kapladı. Düşündü, düşündü, düşündü...

Kafasını dağıtmak için televizyonun kumandasına uzandı ve açtığı kanalda *Duman*'ın söylediği *Yanbaşım*dan adlı parçanın sözleri çalındı kulağına. O ana dek hiç dinlemediği bir müzik tarzı olmasına rağmen sözlerle arasında şiddetli bir bağ kurdu: *Sevemedim ben bu günü... Sevemedim başından... Göremedim geçtiğini... Yanbaşım*dan, her yanımdan...

Şarkının sözlerini dikkatle dinlerken *Kovaladım sevdiğimi... Yanbaşım*dan, her yanımdan... kısmını duyunca göğsünün tam ortasına yanan bir yumru gelip oturdu. Zihni, yarım saat kadar Meriç'i kelimenin tam anlamıyla hayatından kovalayarak çıkardığı zaman dilimine kaydı. Üst üste dört-beş sigara içti.

Akşamüzeri, odasına bir tostla çay istedi. Hava karardıktan kısa bir süre sonra düşüncelerin getirdiği Meriç'li hatıraların altında ezilmeye başlayınca daha fazla dayanamadı ve haplarla uykuya daldı.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra otelden ayrıldı ve taksiyle Maçka'ya gitti. Orada da lüks bir otele yerleşti. Geldiğinden beri Aysel'i aramamıştı. Hesabına göre Taylan da gelmek üzereydi. Karısını aradı ve çok kısa konuştu.

"Taylan, neden Trabzon'a gittiğini sorarsa ne diyeyim?" diye sordu Aysel.

"Ne istersen söyle," diyen Uğur vedalaşıp telefonu kapadı. Otelden çıkıp epey yürüdü. Yeterince yorulduğuna karar verince geri döndü. Ağlamak istiyor ama gözlerinden bir damla yaş gelmiyordu. Saunada rahatladıktan sonra restorana gidip biraz çorba ve salata yedi. Odasına döndü, üç-dört tane sigara içip uykuya daldı.

Ertesi gün hava güneşliydi. Sümela Manastırı hakkında bilgi aldı. Yanına bir şişe su alıp aşağıdan tırmanmaya karar verdi ve yolun yarısında pişman olduysa da dinlene dinlene tırmanmaya devam etti. Soluklanırken seyrettiği manzara aklını başından aldı. Yukarı vardığında nefes nefeseydi. Aynı yolla yukarı çıkanlar aşağı inerken tırmananlara 'az kaldı' diyorlar ama tırmanış bir türlü bitmiyordu. Kendisi de inerken oflayıp puflayan orta yaşlı iki adama aynı şeyi söyleyince haline güldü.

Otele döndüğünde çok yorgun ve açtı. Duş alıp restorana gitti, çok lezzetli bulduğu bir balık ve salata yedi. Odasına döndü. Türk kahvesi istedi ve sigara yaktı. Sonuna doğru içi bulanır gibi olunca sigarayı söndürdü, paketi alıp baktı. İçinde birkaç dal sigara kalmıştı ve hâlâ acı çekiyordu. Paketi öfkeyle buruşturup, "İçmeyeceğim seni," dedikten sonra çöpe attı.

Birkaç gün daha bu şekilde, çevrede uzun yürüyüşler yaparak bedenini yordu, yemek yedi ve uyudu. Günlerdir ağlayamadığı için kendine kızıyordu. Bunu da Meriç'e bir tür ihanet gibi görüyordu. Zaten ömrünce ihanet etmişti. Onu çok üzmüş ve kırmıştı. Kendini suçlamasının hemen ardından düşünceleri her seferinde onunla son görüşmesine kayıyordu. Tüm konuşmaları defalarca baştan düşünüyor ve inanılmaz acı çekiyordu. Çok geçmeden biraz daha geriye gidiyor, onu yıllar sonra görmesine neden olduğu için Ekrem'i ve Mecnun'u suçluyordu. Onca yıl Meriç'siz yaşamaya alışmıştı. Hiç görmemiş olsa, bu kadar acı çekmeyeceğini düşünüyordu. Sonra bunun ne kadar bencilce bir bakış olduğunu fark edip tekrar kendini suçlamaya başlıyordu. Ne düşünürse düşünsün, ne yaparsa yapsın, toprağına dokunduğu halde Meriç'in öldüğüne inanamıyordu. Mesajlarını tekrar tekrar okuyor, ölmeden bir gün evvel yaşadığı mutluluğun şimdi nereye gitmiş olduğunu merak ediyordu. Birçok kitapta okuduğu, mutluluğun sürekli olamayacağı ile ilgili cümleleri hatırlıyor ve haklılar, diye isyan ediyordu.

İşte onuncu gün de aynı düşünceyle açmıştı gözlerini: Keşke hep uyusam, keşke artık hiç uyanmasam...

Bir haftadır ağlamadığını hesapladı. Son iki gündür insanlarla yeniden konuşmaya başlamıştı. Kalkıp banyoya geçerken, artık gitme vakti, diye düşündü. Önceki gece restoranda sohbet ettiği bir iş adamı, yakınlarda çok güzel bir yayla olduğundan bahsetmişti. Oraya gitmeyi, sonra da bulduğu ilk uçakla İzmir'e dönmeyi planladı.

Yaylaya yaklaştığında ağaçlar ve yol gözüne o kadar güzel göründü ki şoförün telefon numarasını alıp taksiden indi ve yürümeye başladı. Bir saat kadar durmadan yürüdü. Etrafta ne bir araba ne de bir insan vardı. Güneş ıslık ıslık parlıyordu ve şehirde hissettiği nemden eser yoktu. Yorulmuştu. Yolun kenarına oturdu. Biraz su içtikten sonra manzarayı seyretmeye başladı. Birbirinden uzakta ahşap birkaç ev gördü ve art arda dizilen düşüncelerini takip etti: Kim bilir neler yaşandı bu evlerde? Kim bilir kaç âşık vardı, kaç kavuşamadı sevdiğine? Dışarıdan bakmak ne kadar kolay, ev der geçersin... Kim bilir kaç umut ve kaç hayal kırıklığı geçti bu evlerden? Görünen bir çatı ve duvarlar, o kadar... Görüldüğü gibi olan ne var şu dünyada? Ne evler, ne de insanlar görüldüğü gibi... Ahhh Meriç... Artık ben de bu evler gibi olacağım. Dışarıdan bakan 'insan' deyip geçecek... Kim merak edip de görecek içimi? Kaçıabilecek toprağından aldığım yangını? Ahhh Meriç... Neredesin şimdi?

Bir an için bir insanın ölmesinin imkânsızlığı fikri geçti aklından. Altında uzanan görkemli doğanın ve yeşilin binbir tonunun ruhuna ufacık bir coşku katamadığını fark etti. Kadının kahkahası kulağındaydı hâlâ. Ölmeden iki gün önce ona kavuşmuş olmaktan ötürü belli belirsiz bir minnet hissetti ve zihnindeki monolog tekrar başladı: Ahhh Meriç... Ben hep sensizdim ama bu başka! Ben bu acıyı nasıl taşıyacağım mezara kadar? Güya seni hatırlatmasın diye İstanbul'a gitmedim. İstanbul'daki hatıralarımız kalkıp buralara geldi bak! İnsanlar değişti, sokaklar değişti, hava değişti... Ama içimdeki acı bir milim oynamıyor Meriç! Acı hiç değişmiyor! Sen gerçekten öldün mü Meriç?

Aklından geçen bu son düşünceyle gözyaşlarına boğuldu. Doğanın ortasında tek başınaydı. Doya doya ağlamak için bundan daha uygun bir yer olamazdı. Meriç'in gülüşü, mimikleri, sesi zihninde köşe kapmaca oynarken kelimenin tam anlamıyla kendini kapıp koyvermiş bir halde ağlamaya devam etti. Ağlayışı kesik kesik hıçkırıklara dönüştüğünde arkasında bir ses duyar gibi oldu ve başını çevirdi.

Üzerinde uzun etek, sırtına sardığı çalı çırpıyla, kırış kırış yüzü güneşten yanmış, başına sardığı renkli çemberin tüm tonlarını ezip geçen lacivert gözleriyle çakmak çakmak bakan, yetmişini çoktan aşmış bir kadın, baston olarak kullandığı sopayı yere vurarak sordu: "Neye ağlıyorsun uşağum?"

*

Maral, kapısında MÜDÜR yazan odanın içinde burnundan soluyarak dört dönüyordu. Biraz evvel restoranda gördüklerine inanmıyordu! İşe başladığından beri kendisine gayet nazik davranan, hatta bir akşam restoranda yemek yediği, iki-üç saat sohbet ettiği Süha Bey şimdi fıstık gibi ama yaşı epey geçkin bir kadınla yemek yiyordu. Maral'ı görünce başını hafifçe eğerek selam vermiş ve kadınla sohbetine devam etmişti!

Denize doğru bakarken düşündü: Hayır bende ne terslik var anlamıyorum ki! Önce Yannis, sonra Süha! Hepsi mi yaşlı kadın hastası olur bu yaştaki erkeklerin? Ne istiyorlar bilmiyorum ki! Gencim, güzelim diye ulaşılmaz mı görünüyorum? Hayır, bu kez istediğim olacak! Kesinlikle benden hoşlandı Süha Bey! Tamam, açıkça bir şey demedi! Peki neden yemeğe davet etti o zaman? Sırf iş konuşmak içinse neden hayat hikâyemi dinlemek istedi? Kesinlikle hoşlanıyor benden! Bu kadın da nereden çıktı şimdi? Müşteri değil! Burada çalışmıyor! Acaba aralarında ne var?

Birkaç akşam önce çarşıda dolaşırken Yannis ve Handan'ı sarmaş dolaş yürürken gördüğü aklına gelince sınırları iyice zıpladı ve o sırada kapının vurulmasıyla yerine geçti. "Gel."

Kırk yaş civarında ufak tefek bir kadın içeri girdi ve ürkek bir şekilde masaya yaklaştı.

Maral doğrudan sordu: "Adın ne senin?"

"Nilay."

"Dün odalardaki temizlik işini eksik yapmışsın."

Kadın bir an tereddüt ettikten sonra açıkladı. "Temizlik değil de odanın birine tuvalet kâğıdını koymayı unutmuşum, onu diyorsunuz galiba."

"Neyse ne! Hepinizi toplayıp işinizi eksiksiz yapmanız gerektiğini söylemedim mi?"

Kadın ne diyeceğini bilemedi ve birkaç saniye sonra, "Söylediniz," diyerek başını salladı. Maral'ın dik bakışlarını üzerinde hissedince ekledi: "Unutmuşum."

"Bir daha unutursan kendini kapıda bulursun Nilay!" diye bağırdı Maral.

Kulaklarına inanamayan kadın cevap vermedi.

Maral elini kapıya doğru savurarak, "Şimdi çıkabilirsin," dedi.

Kadın dışarı çıktığında dokunsalar ağlayacak haldeydi. On yıldır otellerde çalışıyordu ve şimdiye kadar hiç bu şekilde azarlanmamıştı. Maral'dan gelen bu tepkiye şaşkınlığı da cabasıydı. Ne kadar kabaydı! İlk üç gün otelin sahibiyle etrafta dolaşırken herkese gülücükler dağıtan, herkesin elini sıkarak nazıkçe hal hatır soran kadın bu kadın mıydı? Peki ama bir odaya tuvalet kâğıdı koymayı unuttuğunu nasıl öğrenmiş olabilirdi? Burada çalışan herkes birbirine yardımcı olur, birbirini kollardı. Kat görevlisi Şerife kaç yıllık arkadaşıydı, o şikâyet etmiş olamazdı. Yine de sormaya karar verdi. Durumu anlatınca Şerife'nin de aynı nedenle uyarı aldığını öğrendi ve ikisi de bu duruma çok şaşırды. Kimin şikâyet etmiş olabileceği üzerine tahmin yürütmeye çalışsalar da hiçbir sonuca varamadılar. Otuz beş yaşındaki Şerife'nin Maral için koyduğu teşhisle konuşmaları sonlandı: "İkiyüzlü ve çok tehlikeli bu kadın!"

*

Nurcan arkadaşının anlattıklarıyla serseme dönmüş durumdaydı. Aysel'i kocasıyla tenis oynamaya gittiğinden beri pek görmemişti. Önce Semra, sonra Selma, kocası, torunu gelmişti. İftar hazırlıkları, gelen giden derken dışarı çıkamamıştı. Semra da ablasıyla gitmeye karar verince Nurcan herkesi uğurlayıp hemen komşusuna koşmuştu.

Kaşını kaldırarak otoriter bir sesle sordu: "Bu kadar şey oldu ve bana şimdi mi anlatıyorsun Aysel? Aşk olsun ama!"

Arkadaşı sakın bir şekilde cevap verdi. "Hemen anlatmak istedim, sen telefonu açar açmaz evdeki trafikten bahsedince, ne bileyim... Sana geldiğimde de kızlar vardı, işin başından aşkındı, kendi dertlerimi anlatıp bir de ben yük olmak istemedim."

"Aaa! O nasıl laf öyle!"

Nurcan biraz düşündü. Bu açıklama yeterli değildi. "Sen çok değiştin Aysel."

"Değiştim mi? Nasıl yani?" diye sordu Aysel dalgın bir şekilde.

"Çok değil, üç-dört ay öncesine kadar hayatında ufacak bir şey olsa hemen anlatırdın. Artık öyle değilsin. Daha sessiz, daha sakınsın. Ne bileyim, değiştin işte!"

Arkadaşı bir süre bu tespiti değerlendirdi. "Doğrudur belki. Ben değişmeyeyim de kim değişsin Nurcan? Baksana başıma gelenlere! Hayatım allak bullak oldu."

Nurcan onun neye üzüldüğünü tam olarak anlamıyordu, bu yüzden arkadaşının kendine acımasına kızdı birden. "Aman! Nesi allak bullak oldu hayatının? İki hafta önce kocam beni boşayacak Meriç'i alacak diye üzülyordun. Kadın ölmüş işte! Şimdi neye üzülyüyorsun?"

Aysel onun yüzüne boş boş baktı bir süre. Her şey bu kadar basit miydi gerçekten? Uğur'un acıdan kasılmış yüzü günlerdir aklından çıkmıyordu. Öyle ki adam bu acıyla kendini Trabzon'da bulmuştu. Karısı ölse bu kadar üzülmeydi, adı gibi biliyordu bunu. Daha birkaç ay öncesine kadar Meriç kocasının çocukluk aşkı diye bildiği bir isimdi. Oysa şimdi tüm bu yıllar boyunca Meriç'in kocasının hayatını sarıp sarmaladığını, kocasının onu hiç unutmadığını anlıyordu. Ölümüyle de

Uğur'un kalan ömrünü sarmalayacaktı kuşkusuz. Onun hayatı allak bullak olmamıştı da ne olmuştu? Bunu nasıl anlatabilirdi ki arkadaşına? “Nurcan?” dedi sonunda içini çekerek.

“Efendim?”

“Rıza'nın yıllardır başka bir kadına âşık olduğunu öğrensen ne yaparsın?”

“Çok sevindirir,” dedi arkadaşı hiç düşünmeden.

Bu yanıtı beklemeyen Aysel gülererek sordu: “Niye kız?”

“Niye mi? Öncelikle Rıza'nın da kardeşinden başka birini sevebileceği ortaya çıkar. Sonra da ömür boyu iki damla ilgi ve sevgi görmek için çırpınışlarım, karşılık görmeyişim açıklanmış olur! Bak bak, başka birine âşıkmiş da o yüzden bana böyle davranmış diye düşünürüm. Demek ki bende bir suç yokmuş, oğlum olmadı diye değilmiş tüm bu çektiklerim diye düşünürüm. Az şey mi?”

Aysel, “Az olur mu hiç? Nerdeyse bütün dertlerin halloldu,” deyince kahkaha attılar.

Ardından bir süre sustular. Aysel kocasının ne zaman geleceğini ve gelince neler olacağını düşünürken Nurcan da Taylan'ı düşünüyordu. Semra'yla bir akşam evde yalnız kalmıştı ve sohbet ederken neredeyse Taylan'la ilgili her şeyi anlatacaktı. Böylece kızıyla biraz daha samimi olabilirdi. Ancak o ses! Ah Afife teyzenin yıllardır zihnine çakılı sesi onu yine durdurmuştu: *Biri sana bir sır verdiğinde, başkasına anlattıysan, bir daha kendinle barışamazsın*. Nedense bu ifade onu her zaman çok etkilemişti ve hayatı boyunca birinin verdiği sırrı başkasına anlatmamıştı. Taylan geleli birkaç gün olmuştu. Merakla sordu: “Taylan nerede?”

“Bilmem,” dedi Aysel omzunu silkerek. “Kahvaltı edip çıktı. Arkadaşlarıyla beraberdir.”

“Peki Taylan'a ne dedin? Sormadı mı babasını?”

“Sormaz olur mu?”

“Ne dedin?”

“Anlattım her şeyi.”

“Aaa!” dedi Nurcan. “Meriç'i? Buluştuklarını? Kadının öldüğünü? Her şeyi mi?”

“Evet,” dedi Aysel omzunu silkerek.

“Uğur darılmasın sonra sana?”

“Yok yok. Ona sordum önce. Oğlu ta Kanada'dan gelecek, o Trabzon'da! Ne diyeyim dedim, istediğini söyle dedi bana.”

Nurcan şöyle bir düşündü. “Keşke duruma uygun bir şey uydursaydın!”

“Aman!” dedi Aysel elini savurarak. “Duruma uygun şeyler uydura uydura gelmedik mi bugüne Nurcan? Bundan sonra neyse o! Uydurmak mıydurmak yok!”

Nurcan kısa süren bir sessizlikten sonra sordu: “Ne dedi peki Taylan?”

“Hiçbir şey demedi.”

“Peki, şeyden bahsettin mi hiç?”

“Neyden?”

“Durumundan?”

Aysel arkadaşına merakla bakarak sordu: “Ne konuşulur ki bu konuda Nurcan?”

“Yani ne bileyim? Mesela...” dedikten sonra sustu ve bir süre düşündü Nurcan. “Haklısın! Ben de bulamadım konuşacak bir şey.”

*

Handan bir saattir uğraştığı limonlu turtayı nihayet bitirip özenle buzdolabına yerleştirdi. Buzdolabında sadece kaşar peyniri, yoğurt ve birkaç domates olduğu için bu işlem pek zor olmadı. “Aşçının dolabına bak! Söküğünü dikemeyen terzi!” diye mırıldanıp gülümsedi ve CD çaları açtı. *Marc Aryan* söylüyordu: *İstanbul*. Sesi biraz yükseltip bir fincan çay alarak bahçeye çıktı ve şezlonga uzanıp taşkın bir mutlulukla çiçekleri seyretmeye başladı.

Annesiyle babası Amasra'ya döndükten sonra Rafet ve Yannis'in ‘bir resepsiyonist bulana kadar bu işi üstlenir misin?’ teklifine balıklama atlamıştı. Böylece hem Yannis'i daha sık görecekti

ve dans etmeleriyle başladığını düşündüğü ilişkileri geliştirecek hem de anne babası gittikten sonra sessizleşen evde hüznünlere dalmaktan kurtulacaktı. Bir taşla iki kuş!

Ancak otelde çalıştığı bir hafta boyunca işler hiç de umduğu gibi gitmemişti. Otelin ağzına kadar dolu olması bir yana, hemen hemen her akşam İzmir'den gelen bazı gruplara yemek davetleri düzenlenmişti. Yannis'le neredeyse hiç görüşmemiş olsa da resepsiyonda çalışmayı sevmiş, çok eğlenceli bulmuştu. Özellikle de çocuklarla iletişim kurmaktan keyif almış, Atlas'la samimiyeti epey ilerletmişti. Altı gün sonra Rafet ablanın gözü ilana cevap veren bir resepsiyonisti tutunca işten ayrılmıştı. Bu süreçte yanına uğrayan Mecnun ve Ece ile iki kez akşam yemeği yemişti. Yannis masalarına ancak merhabalaşacak kadar uğrayabilmişti. Adam resmen mutfağa tıkalı kalmış, ancak her akşam onu eve bırakmıştı.

Birkaç gün önce, işten ayrıldığı akşam, Yannis'le otelden çıkmışlar ve evine vardıklarında, "Bu gece sana sarılarak uyuma sansim nedir?" diye sormuştu adam onu öperken.

Handan son günlerde onunla sevişmeyi hiç hayal etmemiş gibi şaşkın bir gülümsemeyle cevap vermişti. "Epey yüksek. Buyrun," diyerek adamı eve davet etmişti.

Adam başını iki yana sallayarak, "Olmaz. Sabah sana kahvaltı hazırlamalıyım. Benim eve gidelim," demişti.

Sarmaş dolaş Yannis'in evine gidip o gece ilk defa sevişmişler ve sabah bahçede kahvaltı etmişlerdi. Adam özene bezene hazırlamıştı her şeyi. Handan kelimenin tam anlamıyla mutluluk sarhoşuydu. Yannis öğleye doğru, "Sen ıssız kaldın ama benim hâlâ bir isim var," diyerek burnuna bir öpücük kondurup otele gitmek üzere evden çıkar çıkmaz Handan'ın cep telefonu çalmaya başlamıştı. Annesiydi. Handan gözetleniyormuş hissine kapılarak sağa sola baktıktan sonra telefonu ancak açabilmişti.

Emel hal hatır sorduktan sonra onun konuşmasını beklemişti. Resepsiyon işinden ayrıldığını öğrenince üzölmüş, evde canının sıkılıp sıkılmadığını sorduğunda, kızının verdiği 'Yannis'in evindeyim' yanıtı üzerine uzunca bir süre tek kelime etmemişti. Detaylı sorularla kızının geceyi orada geçirdiğini anladığında ise konuyu değiştirmiş ve soğuk bir şekilde telefonu kapamıştı. Genelde her sabah aramasına rağmen iki gündür aramıyordu.

Handan şezlongtan kalkıp içeri girdi ve cep telefonunu alıp ev numarasını tuşladı. Telefona babası çıktı ve biraz sohbet ettiler. Handan annesiyle görüşmek istedi. "Emeel..." diye seslenen babası kısa süre sonra alaycı bir ifadeyle, "Kızım annen komşudaymış," dedi. Handan gülümseyerek babasıyla vedalaştı ve telefonu kapadı. Şezlonga geri döndü ve annesinin bu tavrının uzun sürmeyeceğini tahmin etti. Sürse de pek umrunda değildi zira hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu.

*

Ece ve Mecnun saat on birde, sıcak basmaya başlayınca işe ara vermişlerdi. Genç kadın pişirdiği kahvelerle dışarı çıkarken *Bob Dylan*'ın söylediği şarkıya neşyle eşlik etti: *One More Cup Of Coffee*. Sohbet ederek kahvelerini içmeye başladılar. Ece İstanbul'da her gün saat onda Türk kahvesi içerdi. Bu alışkanlığına Foça'da da devam ediyordu. Ancak seradaki işlerden dolayı kahve saati otomatik olarak on bire sarkmıştı.

Mecnun kahvesini bitirip, "Ben biraz kestireyim," diyerek şezlonga uzanınca Ece düşüncelere daldı: Onun hediye ettiği malzemelerle fırsat buldukça resim yapmaya başlamıştı. Bu hediye onu inanılmaz mutlu etmiş, bunun Mecnun'un ilgisinin kanıtı olduğunu düşünmüştü. Ancak iki gün sonra Gürkan'la Karaburun'da bir bahçede çalışmak üzere erkenden giden Mecnun, akşam altı gibi elinde iki poşet kitapla çıkagelmişti. Ece onun bu kitapları Efe'nin on beş yaşındaki polisiye romanlara meraklı, dedektif olmak isteyen kardeşi Cem'e aldığını öğrenmişti. Üstelik adam kitapları alabilmek için üstü başı pis vaziyette bir alışveriş merkezine girmişti.

Mecnun'un öyle yerlerden hiç hoşlanmadığını bilen Ece hemen mantığını devreye sokup kararını verdi: Bana özel bir durum değil işte! Herkese hediye alıyor... Adamın yapısı bu! Zaten hoşlansa iki laf etmez mi? Davranışıyla, bakışıyla belli etmez mi? Handan'la rahatça sohbet

edebileceği bir ortam da olmamıştı ki! Gerçi Handan otelde buluştuğlarında ve birkaç dakikalığına yalnız kaldıklarında, “Mecnun senden çok hoşlanıyor, inan bana,” demişti. Ama o zaten her şeyi olumlu gören, herkesin mutlu olmasını isteyen iyi niyetli bir insandı sonuçta.

Ev arkadaşı olarak çok güzel bir ilişkileri vardı. Mecnun’un evdeki tek kuralı, yemek yaparken mutfakta yalnız olmak istemesiydi. Ece’nin koyduğu kuralların bazılarını saçma bulsa da uyuyordu. Genç kadın duruma bu açıdan bakınca kendini orada yabancı olarak görmüyor, onunla eşit şartlara sahip olduğunu hissediyordu. Eşyalar bakım gördükten sonra gelmiş, özellikle salon inanılmaz güzel olmuştu. Ece serada çalıştıktan sonra tozlu topraklı kıyafetlerle koltuklara oturulmasından rahatsız olacağını söyleyince, “Tamam,” demişti Mecnun ve duş alıp temiz kıyafetler giymeden salonda oturmuştu.

Ece’ye göre tuvalet sabah ve akşam olmak üzere günde iki kez temizlenmeliydi. Mecnun’a göre bu gereksiz, hatta zararlıydı. Bir gün kadın tuvaleti fırçalarken içeri yayılan çamaşır suyu kokusunu alınca koşarak yanına gitmiş ve “Ece sen n’apıyorsun?” diyerek sifonu çekmişti. Sonra da odaya geçip tartışmaya başlamışlardı. Adam sakince sormuştu: “Bu kadar klorak dökülür mü? Camı da açmamışsın! Klorak döküp aynı anda tuvalet fırçalanır mı? Kendini zehirleyeceksin!”

Kloranın çamaşır suyu anlamına geldiğini öğrenen Ece başını iki yana sallayarak çamaşır suyunun sağladığı hijyen üzerine uzun bir nutuk atmıştı. “Fazla kloraktan zarar gelmez!” demişti, tüm temizlik alışkanlıklarını borçlu olduğu annesi tertemiz bir kadındı ne de olsa.

Mecnun onu sakın bir şekilde dinledikten sonra gülümseyerek, “İnterneti aç araştır, fazla klorak ne yaparmış öğren,” deyip dışarı çıkmıştı.

Ece hemen internetin başına geçmişti. Çeşitli sitelerden okuduklarına çok ama çok şaşırılmıştı. Miktar olarak bir çay bardağını geçmemek gerekiyordu, oysa annesi bunun en az iki-üç katını kullanırdı. Ne kadar çok deterjan kullanırsa o kadar temiz olacağına dayanan bir temizlik anlayışı vardı kadının. Sadece annesinin mi? Akralarını, komşularını, arkadaşlarının annelerini gözünün önüne getirmiş ve bu gibi ürünlerin bol kullanılmasına yönelik televizyon reklamlarının teşvik edici gücünü düşünmüştü.

Çamaşır suyu dökülen yüzeyin fırçalanmaması gerektiğini de internetten öğrenmişti. Aslında mantık yürüterek bu sonuca vardığını anımsıyordu birkaç yıl önce ama annesine söylediğinde, “Kızım kafamı çevirip temizliyorum, eğilip de koklamıyorum ya,” cevabını almıştı. Annesinin her temizlikten sonra başının dönmesi, içinin bulanması zehirlendiği içindi belki de...

Ece hemen annesini arayıp öğrendiklerini anlatmıştı. Kadının aklına pek yatmamıştı. Bolca malzeme kullanmadan temizlik nasıl sağlanabilirdi ki? Ece yine de rahatlamıştı. Annesini tanırdı, bu konu aklına takılacak ve mutlaka arkadaşlarıyla konuşacaktı. Bilen biri onu ikna ederdi nasıl olsa.

Birkaç gün önce de geldiğinde yıkayıp kaldırdığı ve kırıksık olduğu için giymediği birkaç gömleğini ütölemek istemişti. Evin her yerini aramış ama ütü bulamamıştı. Mecnun da yine dışarıdaydı. Akşam sohbet ederlerken aklına gelmişti. “Mecnun, ütü bulamadım.”

“Bulamazsın tabii çünkü yok,” demişti Mecnun gülümseyerek.

Ece ona şaşkınlıkla bakmıştı. “Nasıl yani?”

Mecnun omzunu silkmışti. “Ütü yok.” Gülerek devam etmişti sözlerine. “Kendimi bildim bileli anlamını çözemediğim, saçma sapan bir alet bence. Evde bir ütü vardı eskiden, annemle babam vefat ettikten bir sene sonra gözüme takıldı. Burda çalışan çocuklardan birine verdim gitti. Ben kullanmıyorum.”

“Nasıl ya? Neyle ütölüyorsun tişörtlerini, gömleklerini falan?”

Mecnun evin arka tarafını göstermişti. “Ben rüzgârda kuruturum. Açıldığı kadar. Zaten burda, üstüne giyer giymez kırırsır her şey sıcaktan, nemden. Gömlek de giymem. Banka müdürü müyüm ben?”

Ece hemen savunmaya geçmişti. “Ben giyiyorum ama. Ütü gerekli. Tamam. Ben alırım.”

Mecnun gülerek sonlandırmıştı tartışmayı. “O zaman alalım bir tane. Anlaşılan annem gibi ille de kendime işkence edeceğim diyorsun.”

Ece gülümsemiş olsa da aslında epey öfkelenmişti onun bu tavrına. Neydi bu canım! Ütüsüz ev mi olurdu? İnsanların hepsi mi salaktı? Ütü gayet kullanışlı bir aletti. Kırışmış her şeyi açıyordu işte! Bir şeyin düzgün olması kötü bir şey miydi?

Gerçi Mecnun'un onu annesine benzetmesi hoşuna gitmişti ama bu kesinlikle güzel bir özelliğine dayanmıyordu. Olsun, böyle de gayet iyi, diye düşünmüştü.

Böyle terslikleri olsa da Mecnun çok yumuşak başlı, her zaman sakindi. Ece tanıştıklarından beri onun herhangi bir şeye kızdığını hiç görmemişti ve bu özelliğinden gerçekten etkileniyordu. Gel gelelim evde ya da serada çalışırken üstünde bir baskı hissediyordu. Bunun sebebini uzun uzun düşünüp bir fikre ulaşmıştı: Mecnun'dan çekiniyor, hatta biraz korkuyordu. Ancak neden böyle hissettiğini anlayamıyordu. Bu konuyu onunla konuşmak istiyordu ama şu an pek de uygun değil gibiydi. Hafif bir tonda çalmaya başlayan *Yello*'dan *The Rhythm Divine* adlı parçanın ritmine takıldı ve düşüncelerinden uzaklaşıp ona baktı: Acaba uyuyor mu? Uyumuyorsa aklından neler geçiyor?

O sırada taş masada duran cep telefonu çalmaya başlayınca Mecnun gözlerini araladı ve bunu fark eden Ece uzanıp telefonu ona verdi.

"İzmir'den Sergen diye bir arkadaşım," dedi Mecnun telefonu kapadıktan sonra. "Yarın akşam birlikte yemek yiyelim diyor. Buraya gelecek. Sen de gelersin, değil mi?"

Ece onun arkadaşıyla yaptığı yemek planına kendisini de dahil etmesinden hoşlanmıştı ama ne diyeceğini bilemedi. "Bilmem."

Mecnun önemli bir bilgi veriyormuşçasına kaşlarını kaldırarak konuştu. "Senin yerinde olsam kaçırmam bu muhabbeti. Çok eğlenirsin inan bana."

"Öyle mi? Sergen de senin gibi komik mi?"

Mecnun güldü. "Benim gibi değil ama..."

"Ama?"

"Şaşkın o şaşkın..." Göz kırparak sürdürdü konuşmasını. "Yarın bize katıl, işte o zaman ne demek istediğimi anlarsın."

*

Tahsin öğle yemeğinde kirlettiği tabağı sudan geçirdikten sonra bulaşık makinesine götürürken, başını çemberle sıkıca sarmış olan Emel mutfaka girdi ve tabağı adamın elinden alırken, "Ver şunu bana Tahsin Bey, yere damlatıyorsun! Geç otur sen içeri!" dedi.

Tahsin, takip edildiğinden emin, banyoya geçip elini ağzını sabunladıktan sonra salondaki koltuğuna oturdu ve bulmaca çözmek için gazetesini eline aldı.

Emel salona girip üçlü koltuğa uzanırken, "Oyyy... Başım çok fena bugün," diye homurdandı.

Adam gözlüğünün üzerinden ona bakarken, "Dün doktorun söylediklerini tekrarlamamı ister misin?" diye sordu.

Emel sağ kolunu yüzüne yasladı. "Aman istemem! Doktorlara kalsa kimse oruç tutmayacak! Sonra ne olacak?"

"Ne olacak? Herkes cehenneme gidecek, cennet de sinek avlayacak."

Emel yerinden doğrulup, "Sen geç dalganı Tahsin Bey!" dedi. "Oruç tutmadığımda kendimi ne kadar kötü hissediyorum biliyor musun?"

Kocası gazeteyi elinden bırakıp ciddiyetle konuştu. "Emel, hastasın, hasta! Hastadan oruç istenmiyor. Allah Allah! Nerden çıkıyor bu, ben Allah'ın istediğinden iyisini yaparım takıntısı, anlamıyorum ki! Bu kadar oynak tansiyonla oruç tutulur mu hiç?"

"Ben iyiyim böyle! İyiyim."

"Sen bilirsin."

Emel kısa bir sessizlikten sonra yumuşak bir sesle açıkladı. "Yarın bırakacağım, tamam! Ama bugün tutmasam olmazdı."

Tahsin şöyle bir düşündü. Karısının sevabın en yüksek değerden işlendiği geceleri kaçırmadığını bilirdi. "Niye? Bugün kandil değil ki!"

“Değil ama akşam Safiye Hanımlara gideceğiz, unuttun galiba! Oruç tutmayıp iftar davetine gidilir mi Tahsin Bey? Günah!”

Adam karısına şöyle bir baktı. Bu hesaba akıllı yatmamıştı ve anlamaya çalışmaktan vazgeçerek bulmacasına döndü.

Emel onun sohbeti her seferinde en hararetle yerinde kesmesine çok kızılıyordu. Üstelik başı çatlayacak gibiydi. “Ayrıca başımın ağrısına nedeni oruç falan değil Tahsin,” dedi.

Adam konunun nereye gideceğini ve şimdi konuşulmazsa daha sonra yeniden açılacağını bildiğinden gazeteyi elinden bırakıp sordu: “Ne peki?”

“Handan!”

“Ne olmuş Handan’a?”

“Daha ne olsun? Bilmiyorsun sanki! Yannis’in evinde kalmış dedim ya sana evvelki gün! Daha ne olsun?”

“Peki Emel Hanım! Söyle bakalım, benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Konuş onunla! Baba olarak ağırlığını koy canım! Aaa! Hep ben hep ben! Yoruldum Tahsin!” Acıklı bir ses tonuyla ekledi: “Hastayım! Görmüyor musun ne hale geldim?”

Tahsin başını salladı. “Tamam, konuşayım! Konuşayım da... Sen söyle, ne diyeyim?”

“Kızım evlenmeden bir adamın evine gidilmez de!”

“Otuz beş yaşındaki kızıma? Böyle mi söyleyeyim? Biz onun hayatına üniversiteden mezun olduğundan beri hiç karıştık mı Emel? Ya şimdi nerden çıktı bu ilgi derse?”

“Diyemez! O bizim çocuğumuz!”

“Çocuk dediğin otuz beş yaşında! Olmaz! Ben kimsenin hayatına karışmam.”

Emel öfkeyle atağını yaptı. “Ya! O zaman ben yirmi yaşımıdayken neden karışıyordun benim hayatıma? Sana neydi benim giydiğim eteklerin boyundan?”

Bu sözler üzerine biraz düşündü Tahsin. “Haklısın... Ama ben o zaman bu adam değildim. O zamanlar...”

“O zamanlar ne?”

“Cahildim.”

“Ha! Yıllar geçti âlim oldun, başın göğe erdi, öyle mi?”

“E tabii... Hepimiz değiştik Emel. Sen değişmedin mi?”

“Bazı konularda değişmedim! Benim aklım ermez öyle nikâhsız mikâhsız yaşamaya! Ya adam gibi evlensinler ya da...”

“Ya da ne?”

Emel cümlesini nasıl tamamlayacağını bulamayınca kırgın bir ses tonuyla cevap verdi kocasına. “Senin garazın banaydı, değil mi Tahsin? Banaydı bütün kuralların zaten! Aman kızına bir şey söyleme sen!”

*

Rafet bahçedeki masaya oturmuş, Yannis’in mutfaktan çıkmasını bekliyordu sabırla. Birlikte yemek yedikleri gece, Yannis’in kızıyla dans ettiğini gören Emel bir ara kimselere duyurmadan sessizce rica etmişti: “Aman Rafet Hanımcım, Handan size emanet! Kimi kimsesi yok bakın burda! Kızınız bilin! Yanlış şeyler yapmasına sakın izin vermeyin.”

Rafet onun neyi kastettiğini anlamıştı tabii. O akşamdan beri omuzlarında müthiş bir ağırlık hissediyordu. Tamam, hiçbir zaman insanların işine karışmayı seven bir insan olmamıştı ama şimdi... Handan emanetti sonuçta. Emel de bir anneydi ve kendini onun yerine koymak hiç de zor değildi.

Yannis çok iyi bir adamdı. Ortağıydı. Foça’da, sadece Foça’da değil şu koca dünyada güvendiği birkaç kişiden biriydi. Yani... Aslında koskocaman insanlardı. Hay Allah! Nereden çıkmıştı şimdi bu emanet işi! O ne yapabılırdı ki?

Tam o sırada Yannis geldi ve sohbet etmeye başladılar. Rafet konuyu nasıl açacağını bilemiyordu. Akşamki yemek davetiyle ilgili hazırlıklardan bahsediyorlardı ama aslında aklı

bambaşka bir yerdeydi. Yannis'in yemekleri saydıktan sonra sustuğunu fark edince boğazını temizleyip hızlı hızlı konuştu. "Handan da hiç gelmez oldu. Onu gördün mü hiç? Bugün bir ara telefon edip halini hatrını sorayım diyorum."

Yannis ellerini başının arkasında kenetleyerek doğal bir şekilde cevap verdi. "Handan benim evde. İsten ayrıldığı gecedен beri beraberiz."

Rafet bunu duyar duymaz elini ağzına götürdü. "Aaa! Olmaz!"

Yannis onun bu tepkisine şaşırıldı. "Ne oldu Rafet abla? Niye öyle dedin?"

"Çünkü... Çünkü..." Ortağı merakla bakmayı sürdürünce daha fazla dayanamadı ve Emel'le arasında geçen konuşmayı olduğu gibi anlattı.

*

"Saat altı gibi evde olurum. Yorma kendini. Öpüyorum gülüsünden," diyerek telefonu kapadı Yannis.

Handan saate baktı, adamın gelmesine daha bir saat vardı. Öğleden sonra alışverişe çıkmış ve fırında makarna pişirmişti. Limonlu turta da hazırıldı. Bakalım nasıl bulacak benim tariflerimi, diye düşünüp bahçedeki masayı hazırlamaya karar verdi. O sırada cep telefonu çaldı. Yannis'in gün içinde durmadan aramasına o kadar alışmıştı ki gülererek uzandı telefona. Ekranda yanıp sönen MÜNEVVER TEYZE yazısını görünce ifadesi birden değişti. Sakin olmaya çalışarak telefonu açtı. "Alo, Münevver teyzecim merhaba!"

Kadının sesi boğuk ve ağlamaklıydı. "Handancım! Çabuk İstanbul'a gel kızım! Ben ne yapacağımı şaşırdım!"

Handan ne olduğunu anlamaya çalışarak sordu: "Sakin ol Münevver teyzecim, ağlama. Ne olduğunu söyle bana."

Kadın hıçkırık hıçkırık ağlarken kesik kesik konuşuyordu. "Ayça... Ayça... Hastanede şimdi... İntihar etmeye kalktı."

Handan'ın başından aşağı kaynar sular döküldü. Bir an nefes alamadı ve hemen kendini topladı. "Münevver teyzecim, sen sakin ol, ne olur sakin ol. Ben şimdi bir arkadaşşıma telefon edip senin yanına yollayacağım. Hangi hastanedesiniz söyle bana. Ben de hemen ilk uçakla geliyorum, hiç merak etme," dedikten sonra masanın üzerinden kâğıt kalem alıp hastanenin adını not etti. Telefonu kapamasının ardından mutfak tezgâhına tutundu, gözleri dolmuştu. Yüksek sesle sordu: "Ahhh be Ayçacık, ne yaptın sen böyle?"